

Στις 30/1/2019 ένα ακόμα εργατικό «ατύχημα» συνέβη στο εργοστάσιο της Eurodrip στα Οινόφυτα, η **«ΣΦΗΝΑ» αυτοδιαχειριζόμενος πολιτικός, κοινωνικός και πολιτιστικός χώρος** στην Θήβα, εξέδωσε την παρακάτω ανακοίνωση:

Eurodrip, εργοτάξιο κατασκευής γηπέδου του Μελισσανίδη, διανομείς Mikel, Everest, Speedex, Ελληνικά Πετρέλαια, 8μηνοι και μόνιμοι εργαζόμενοι στην καθαριότητα στους ΟΤΑ, Όμιλος Στασινόπουλου, εργαζόμενοι/ες στον τουρισμό, ΛΑΡΚΟ, ΔΕΗ, Αττικό μετρό και πολλές ακόμα μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις και οργανισμοί πρωταγωνιστούν στις αιματοβαμμένες λίστες των «εργατικών ατυχημάτων». Ένα σύνθημα που φωνάζουμε στις πορείες λέει “οι προλετάριοι δεν έχουνε πατρίδα”. Η πραγματικότητα είναι πιο ζοφερή. Καμία πατρίδα για τους ...μελλοθάνατους.

Στις 30/1/2019 ένα ακόμα εργατικό «ατύχημα» συνέβη στο εργοστάσιο της Eurodrip στα Οινόφυτα. Όπως αναφέρει η ανακοίνωση του σωματείου των εργαζομένων:

...ένα ακόμα εργατικό «ατύχημα» ήρθε να προστεθεί στα δεκάδες άλλα πού σημειώνονται στο εργοστάσιο κάθε τόσο. Συγκεκριμένα, συνάδελφος του τμήματος Στρογγυλού τραυματίστηκε σοβαρά όταν, στην προσπάθειά του να βάλει μπροστά ξανά την μηχανή S12, μπλέχτηκε το χέρι του στο λάστιχο με αποτέλεσμα να τον παρασύρει και να τον χτυπήσει πάνω στο σασί της. Τόσο για το συγκεκριμένο ατύχημα όσο και για τα προηγούμενα που συνέβησαν στο εργοστάσιο δεν φταίει η «κακιά η ώρα», ο «υπερβολικός ζήλος» ή το «προσωπικό λάθος» του εργάτη. Φταίει η εντατικοποίηση της εργασίας, η έλλειψη μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, τα χαμηλά μεροκάματα. Όλα αυτά δηλαδή που γίνονται με ευθύνη της εταιρείας με σκοπό να μεγαλώσει τα κέρδη της.

Τα εργατικά «ατυχήματα» δεν είναι ούτε μεμονωμένα περιστατικά που συμβαίνουν μία στο τόσο, ούτε προέρχονται από ανθρώπινα λάθη όπως υποστηρίζουν οι εργοδότες αλλά και τα ΜΜΕ όταν αναγκάζονται να προβάλλουν. Στα εργοστάσια, στα οδικά έργα, στις οικοδομές, στις βιοτεχνίες, στις ταχυμεταφορές, στο εμπόριο και όπου αλλού υπάρχει εντατικοποίηση για να «βγει η δουλειά» ακούμε για θανατηφόρα «ατυχήματα» και τραυματισμούς. Η διεύρυνση και η ελαστικοποίηση του ωραρίου, η εντατικοποίηση της εργασίας και η έλλειψη μέτρων ασφαλείας αποτελούν τις νέες εργασιακές συμβάσεις που οδηγούν σε τραυματισμούς και απώλειες ζωών εργαζομένων.

Όπως πάντα τα κέρδη είναι του αφεντικού, οι ζημιές όλων και η έκθεση στο κίνδυνο μόνο των εργατών!

Τα εργατικά ατυχήματα όμως είναι η κορυφή του παγόβουνου της βάρβαρης εργασιακής πραγματικότητας. Τα αφεντικά και το κράτος στο όνομα της ανάπτυξης, των εθνικών στόχων και της αύξησης της κερδοφορίας, αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους/ες ως αναλώσιμους/ες. Την ίδια στιγμή το κράτος κλείνει τα μάτια σε όλα τα παραπάνω και επιδίδεται με ζήλο στην καταστολή και την ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων.

Οι μειώσεις των μισθών, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και των όποιων έως τώρα εργασιακών «κεκτημένων», η μη καταβολή δεδουλευμένων, η κλοπή ενσήμων, η κατάργηση βαρέων και ανθυγιεινών, τα ελαστικά ωράρια και η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, τα ολοένα και αυξανόμενα κρούσματα σεξουαλικής παρενόχλησης στους χώρους δουλειάς, οι αδυσώπητες πρακτικές παρακολούθησης της εργασίας μας έγιναν καθεστώς στα χρόνια της κρίσης και αν δεν υπάρξει αντίσταση θα παραμείνουν.

Η απειλή της ανεργίας και η αγωνία για την κάλυψη βασικών αναγκών που κρέμεται πάνω από το κεφάλι των εργαζόμενων και των ανέργων έρχεται να συμπληρώσει τον εκβιασμό, όχι μόνο με την επιβολή της άνευ όρων συμμόρφωσης με τις εργοδοτικές προσταγές, αλλά και με την ενίσχυση του κοινωνικού κανιβαλισμού, του διαχωρισμού των εργατών σε ντόπιους και μετανάστες, μετατρέποντας τους εργασιακούς χώρους σε αρένα όπου ο αντίπαλος δεν είναι τα αφεντικά αλλά οι συνάδελφοι.

Ενάντια στον φόβο και τον εκβιασμό των εργοδοτών απαντάμε με αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς.

Δεν είναι ατυχήματα, δεν έχουμε αυταπάτες ή με το κεφάλαιο ή με τους εργάτες.